

Ηθοποιοί:

Μαίρη Ντιούγκαν: **Αναστασία Δεββέ**

Δικαστής: **Χρήστος Αρβανίτης**

Τζίμι Ντιούγκαν: **Ζαφείρης Παρασχάκης**

Εισαγγελέας Γκλόνι: **Μαρία Εγρέ**

Γιερτρούδη Ράις: **Ξένια Μαντζούφα**

Άρθουρ Γουέστ: **Δημήτρης Αγατιανός**

Γραμματέας: **Αρμέλντα Μουχολλάρι**

Λοχαγός Πράιτ και Μαρί Ντιτρώ: **Βασιλίνα Παπαδημητρίου**

Ντόλμαρ Λόρι: **Βασιλική Σκούντζου**

Τζέιμς Γουέλκαν: **Στέφανος Τσιρτσώνης**

Τζον Άντισον: **Πέτρος Μάνος**

Επιθεωρήτρια Τζο: **Χαρά Ζένιου**

Φερμ Μέι: **Κοραλία Εξάρχου**

Τζέιν Άρθουρ: **Σοφία Ευτυχία Πετράκου**

Πάτι Κέρνι και Λουίζα Πλένστερ: **Θεανώ Αναστασιάδου**

Αστυνόμος: **Βασίλης Κύρκος**

Σκηνοθεσία - Διασκευή Κειμένου:

Νεφέλη Καλαντζή, Άκισ Παπαδόπουλος

Μουσική επένδυση:

Δήμητρα Βαξεβανίδου-Συντελή (σύνθεση-επιμέλεια και βιόλα)

Κωνσταντίνα Πετρίδου (βιολί), **Μαρίνα Καντζόγλου** (φλάουτο)

Βασίλης Δαμιανάκης (κιθάρα)

Σκηνικά: **Δανάη Πανά**

Φωτισμός: **Στέλιος Τζολόπουλος**

Υλικοτεχνική υποστήριξη: **Προσωπικό ΚΘΒΕ**

Γραφικά - Βιντεοσκόπηση: **Γιώργος Φλέγγας**

Παραγωγή: **Νομική Σχολή ΑΠΘ**

Η Θεατρική Ομάδα της
Νομικής Σχολής ΑΠΘ
παρουσιάζει το έργο

Η ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ ΝΤΙΟΥΓΚΑΝ

Ένα δικαστικό θρίλερ του **Veiller Bayar**

σε μετάφραση **Νίκου Γκάτσου**

Σκηνοθεσία
Άκισ Παπαδόπουλος
Νεφέλη Καλαντζή

Βασιλικό Θέατρο

Για τρεις παραστάσεις

22,23 & 29.01.2024

στις 20.00

Με την υποστήριξη του
Κρατικού Θεάτρου Βορείου
Ελλάδος και του
Δικηγορικού Συλλόγου
Θεσσαλονίκης

ΚΘΒΕ

Βράδυ. Δυνατές φωνές, ένας καβγάς... Μια διαθήκη ανυπόγραφη... Ένα ματωμένο μεταξωτό νυχτικό... Ένα καρφωμένο μαχαίρι... Μια προδοσία : *“Μαίρη Ντιούγκαν κατηγορείσαι για την ανθρωποκτονία α΄ βαθμού του εραστή σου, Έντγκαρ Ράις”*. Πόσο κοντά βρίσκεται κανείς στο έγκλημα όταν μέχρι τα μεσάνυχτα εκατομμύρια δολάρια μπορεί να έχουν γίνει καπνός; Ο χρόνος τρέχει, η δίκη αρχίζει...

Αναφορικά με το έργο

Το έργο γνώρισε μεγάλη επιτυχία στο Μπρόντγουεϊ, αλλά και στις ευρωπαϊκές και διεθνείς σκηνές στα τέλη της δεκαετίας του '20. Το 1929 μεταφέρθηκε για πρώτη φορά στον κινηματογράφο, σε σκηνοθεσία του ίδιου του συγγραφέα. Στην Ελλάδα, το έργο μεταδόθηκε για πρώτη φορά σε ραδιοφωνική μεταφορά των Δημήτρη Κωνσταντινίδη και Μήτσου Λυγίζου το 1958. Έναν αιώνα μετά, το έργο επιστρέφει στη θεατρική σκηνή, αυτή τη φορά του Βασιλικού Θεάτρου, από τη θεατρική ομάδα της Νομικής Σχολής Θεσσαλονίκης.

Σκηνοθετικό Σημείωμα

Πόσο τυφλή είναι στ' αλήθεια η δικαιοσύνη; Μήπως οφείλει να έχει συνεχώς «ορθάνοιχτα τα μάτια της;» Τί επιλέγει, όταν συγκρούεται το κοινωνικό «πιστεύω» με την αλήθεια; Στη δίκη αυτή, οι μάρτυρες που «ορκίζονται να πουν την αλήθεια και μόνον την αλήθεια», κατ' ουσίαν δεν «εξετάζονται», αλλά μετέχουν σε μια μορφή εξομολόγησης, με σκοπό την αποδοχή των ενδόμυχων σκέψεών τους από την κοινωνία, τους ενόρκους, τον ίδιο τους τον εαυτό.

Κι όλα αυτά, όχι στην κοινωνία που απεικονίζει ο Veiller, αλλά σε μια κοινωνία, στην οποία τα κοινωνικά «πρέπει» δεν εξαλείφονται, αλλά «φοράνε» τον μανδύα ενός εκπολιτισμού κίβδηλου και συνάμα υποκριτικού. Ίσως βρισκόμαστε στο ίδιο βράδυ της δολοφονίας, ίσως λίγα δευτερόλεπτα πριν. Ίσως πάλι όλοι να είχαν αναλογιστεί ότι ο Ράις άξιζε να πεθάνει. Μήπως ο δολοφόνος δεν είναι ένας, αλλά μια συλλογική, σιωπηρή -για καιρό- εξελισσόμενη συνειδητή δολοφονία, που μόνο ένας «τόλμησε» να πραγματοποιήσει;

Διάχυτες είναι σκηνές, αναλαμπές προστιθέμενες στο πρωτότυπο κείμενο από ένα τραύμα, τον φόνο του Έντγκαρ Ράις, που σαν ανοιχτή πληγή στο υποσυνείδητο δε λέει να κλείσει: η Μαίρη κρατά το μαχαίρι, απειλεί ότι θα σκοτώσει με όση δύναμη έχει, οι φωνές δε λένε να σωπάσουν... Μια σκηνοθετική προσέγγιση βασισμένη στα διδάγματα της σύγχρονης ψυχολογίας σχετικά με το πώς ο ανθρωπίνος εγκέφαλος αντιδρά σε μια τραυματική εμπειρία.

Νεφέλη Καλαντζή - Άκισ Παπαδόπουλος

Σημείωμα Μουσικής

Η μουσική είναι ως επί το πλείστον πρωτότυπη. Ακολουθώντας το εξπρεσιονιστικό πρότυπο, είναι κατά βάση ατονική, αγγίζοντας τα όρια του αλεατορισμού, στην προσπάθεια να αποδώσει με τον βέλτιστο τρόπο τα αναδυόμενα συναισθήματα της στιγμής. Εξπρεσιονιστικές τεχνικές και ρηξικέλευθες αρμονίες αποτελούν τον πυρήνα της μουσικής σύνθεσης, με τη διαφωνία να δεσπόζει σε μία διαρκή πάλη με την επίλυσή της, όπως άλλωστε συμβαίνει και σε μία δίκη.

Μοναδική εξαίρεση αποτελεί το κομμάτι με το οποίο θ' ανοίξει η αυλαία, εισαγωγή από το concerto για βιόλα του P. Hindemith με τίτλο *“Der Schwanendreher”*. Γραμμένο το 1935, το κομμάτι αυτό επιλέχθηκε λόγω της ιστορίας του και του πρωτότυπου τίτλου του. Schwanendreher σημαίνει τόσο πτηνοτρόφος όσο και «λατερνατζής», ο τροβαδούρος που γύριζε τη λατέρνα και εξιστορούσε παραμύθια. Αυτή τη δεύτερη σημασία είχε κατά νου και ο συνθέτης -όπως φαίνεται από το εισαγωγικό σημείωμα του έργου- κάνοντας εν τέλει τον ερμηνευτή έναν σύγχρονο τροβαδούρο. Από αυτόν θ' αρχίσει να ξετυλίγεται το νήμα της ιστορίας της Δίκης της Μαίρης Ντιούγκαν.

Δήμητρα Βαξεβανίδου-Συντελή